

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBIT/CH-BCI

Số 42

10 tờ

Tuần lễ từ 18-10 đến 25-10-68

CHỦ TIỆM KIỆM ĐÀU BÉP MINH VỒ

CỬA TIỆM 101 VÕ TẠNH SÀI-GÒN

ỐNG NÓI 91.905

Wason
DS 531
C7H++

42
Oct. 18, 1968

Hinh

TỪ SỰ TẮY CHAY HAI KHỐI THỐNG NHẤT VÀ DÂN TIẾN ĐẾN VIỆC «BẤT XỨNG» THÂN CHÍNH QUYỀN

Việc bầu bán lại văn phòng và các chức chủ tịch ủy ban ở lương viện quốc hội đã xảy ra một cách rất chuế. Không khí thương viện trầm lặng nhưng nổi sóng ngầm. Một số người chưa từng có địa vị hay muốn có địa vị để đại công chức tội, những chuỗi ngày cũ kỹ đã làm «ma nớp» rất kỳ để phóng chiếu trên, tranh phần đóp phào cầu. Đối kẻ tung tiền toan tính chuyện là Bất Vi tân thời. Lịch sử sẽ không quên ghi chép những âm mưu để tiện này. Kẻ tưởng mình dư sức buôn bán chính trị, phân phối người cùng liên danh ra tham chính, nắm những cơ cấu then chốt của hành pháp sẽ bị phê phán thật nghiêm khắc. Cứ chờ đi. Ngày phân xét không xa đâu.

Không khí hạ viện sôi nổi như một phiên chợ. Những ngôn ngữ thô bỉ lẫn lượt phọt ra từ cửa miệng các đảng đại diện dân. Mùi dúi tấn công nhăm vào hai khối

Dân Tiến và Thống Nhất. Theo dư luận nhật báo, hai khối này đã được một người tài trợ, tung tiền mua các khối viên của các khối khác. Do đó, khá đông các khối viên thêm «đĩa», dứt tình dứt áo ra đi theo chủ mới. Nhất là các khối viên trong khối thân ông Nguyễn Cao Kỳ, tình người âm lạnh. Tình những người làm chính trị càng âm lạnh. Không có gì đáng lạ lùng cả. Kẻ nào sẵn tiền, nhiều thu đoạn, lắm quyền uy, kẻ ấy chiến thắng tại chính trường.

Hai khối Dân Tiến và Thống Nhất không có gì đáng trách. Ngay cả ông O.P.V. nào đó cũng không đáng trách. Những người rất nên kính bái là những người cầm tiền đổi khối. Có đáng trách Dân Tiến. Thống Nhất là trách ở diêm họ đã đưa nương anh cái phân khí, nửa phân dưới ươi, nửa phân người ra tranh cử. Những anh này đã thổng và chầm ngồi cho thùng thuốc súng bất

mãn nổ tung. Họ bị nhục mạ là bọn «bất xứng». Nhưng đau cho chính quyền là các khối chống đối vừa tủy chay bầu bán phân còn lại vừa kết tội hai khối Dân Tiến, Thống Nhất thân chính quyền.

Hành pháp chỉ làm việc đặc lực được khi không bị đá kích bằng ác ý hay bằng sự quấy rối bởi nhọ của lập pháp. Sự thân chính quyền của lập pháp sẽ chẳng có hại gì nếu sự thân được hiểu là chỉ công vô tư, bênh hành pháp khi hành pháp đúng và phê bình xây dựng hành pháp khi hành pháp sai. Khó một nỗi, sự thân luôn luôn được hiểu là sự suy tôn, nịnh hót. Đã nhiều lần, tự thườ miền Nam có quốc hội, sự thân chính quyền chứng minh hùng hồn là bợ chính quyền thù lợi. Văn đề suy tôn hay không suy tôn, thiết tưởng chẳng cần đặt ra với hai khối Dân Tiến, Thống Nhất. Văn đề đặt ra là các chức chủ tịch ủy ban của hai khối trên

đã bị bôi bẩn. Rồi đây, những kẻ «bất xứng» mở miệng ca ngợi chính quyền hay đá kích chính quyền không những không có lợi cho chính quyền mà còn làm chính quyền thối chí là đảng khác.

Bởi vì, những kẻ «bất xứng» không còn được tin nhiệm trong dân chúng. Họ là đám gà quen chỉ làm quán cối xay. Đây là bài học đáng giá của ông O.P.V. và của các khối khác. Chắc chắn, sẽ có một sự đoàn kết để đứng chung một khối với hai khối Dân Tiến Thống Nhất. Các đoàn thể, đảng phái, giáo phái, lực lượng cũng nên coi đây là một bài học của sự chia rẽ.

PHÒNG TÍCH

(Ký giả hạng bét)

14-10-68

GIÁO DỤC MỊ DÂN -

Dù dốt tới mức nào, ai cũng biết «giáo dục là dạy», «dục là nuôi». Đã nói tới cái việc nuôi dạy trẻ thì tuyệt đối phải có kỷ cương, trật tự. «Dưỡng bất giáo, phụ chi quá, giáo bất nghiêm sự chi đoạ». (Nuôi mà chẳng dạy là lỗi ở cha, dạy không nghiêm là lỗi ở ông thầy) Sở dĩ, Minh Võ tôi phải dẫn sách như trên là vì bầy nhỏ ở nhà, vì tương lai của con em chúng ta.

Ở nước này, người có quyền thay bậc đổi ngôi thường quá bận bịu về vấn đề NGƯỜI hơn vấn đề CHÍNH SÁCH. Chẳng thế, ông Thơ rơi xuống, ông Trí trèo lên. Giáo dục lại loanh quanh trong mấy sợi lông mũi làm hắt hơi nhức đầu khá nhiều. Ai cũng chờ đợi ở tận tòng một cái gì mới. Ấy vậy mà, lại cũng chỉ có: tham nhũng, học bổng, đuổi người, tuyên bố ầu tã, nói tục «thúi hay không thúi» v.v.. Tóm lại, chẳng có gì lạ ngoài vài việc quét dọn không hợp lý. Một ông Giám đốc có liêm sỉ xin từ chức không được trả về Cầu Ván. An lại tổng đi Ban-tye-Thuật. Một ông Hiệu trưởng mặc pyjama dạo vườn ngày chủ nhật bị dọa cắt chức. Một ông Phó tổng mới lên ngôi một tháng lại lưu đày ra Quảng Ngãi. Và, một ông giám đốc, chán việc đời xin đi tu lại bị ép làm lớn hơn? Thật là nguy vậy!

Người hiểu biết tình thế, không ai đòi chính sách giáo dục ngay bây giờ. Nhưng trước mắt bộ giáo dục không thể không giải quyết gấp cái vấn đề cấp bách sau đây:

— 12.000 học sinh Tú tài II sẽ bị loại khỏi y khoa, được khoa, kỹ thuật sẽ học đâu? Có việc gì làm không?

— Ngót trăm ngàn «dũng sĩ dệ thất» bị loại sẽ học đâu? Hay chạy theo xe Mỹ lượm kẹo và ô kê-salem?

— Các giáo chức đi tập lính 9 tuần rồi có cho người ta về «chăn dắt trẻ con» hay không?

— Tại các đại học, quý vị «thạc sĩ, tiến sĩ» có chịu mở cửa để tiếp thêm các giáo chức mới để dạy dỗ hay cứ ôm khư khư lấy «cái danh môn chính phái» của mình?

— Tăng Kim Đông làm tổng trưởng thì Tăng Kim Tây làm chánh văn phòng. Bây giờ L.M.T làm tổng trưởng thì Lê Minh Liên làm thứ trưởng, có họ hàng gì với nhau không? Bác sĩ tai, mắt, mũi, họng làm tổng trưởng là chuyện lạ. Thế còn thẩm phán làm thứ trưởng văn hóa... thế cái bọn văn hóa ở đâu? Hay là chỉ có cô Thâm Thúy Hằng, vu vật của ông Ngoại giao?

— Tại sao trước mặt Tổng thống, Thủ tướng, quan khách ngoại quốc, ta lại cho bọn văn nghệ vô lại làm trò đâm dật, khốn nạn cho trẻ em vào Dinh dự lễ phát quà Trung Thu? Có phải đó là đường lối giáo dục mới không?

— Bộ Giáo dục có quyền nhân danh giáo dục đưa ra trước Hội đồng Chính phủ về cái vô giáo dục của các chương trình nhi đồng và giải trí lên Ti Vi không?

— Làm sao nuôi được mấy trăm ngàn các em nhỏ bị chết cha chết mẹ vì chiến tranh?

Còn nhiều lắm, thiết nghĩ ông Tân Tổng nên nghĩ tới các chuyện đó hơn là xếp ghế, lo mấy chuyện vụn vặt, cấp học bổng với tình cách mị dân.

Mong ông hiểu việc giáo dục là hệ trọng. Xin đừng để CON ONG, tờ báo mất dạy nhất nước phải dạy lại các ngài.

minh vô đời trôi với nhà nước búp phụ đời trôi với nhà búp

Trước những ngày có bầu bán lại văn phòng và các «chức sắc» ủy ban cố lập riu, đã có một cuộc mua bán của bọn Lê Bất Vi Giao Chỉ tại chợ cá Nhà Hát Nhón. Báo chí đã lai rai những đường «pô-ti-nê» ba que xỏ ló. Các ông nhà thầu khối tiền thì khóc thét lên rồi chửi bới những thằng giàu xtr tung tiền ra mua «cá, tôm» khiến cho khối của các ông nhà thầu lép xèm xẹp. Hai ma đầu trưởng khối Dân Tì và Thống Ngân, được sự bảo trợ của Lê Bất Vi lậu thuế, đã thả các anh hùng lỵch sử «Trần Hưng Đạo, Quang Trung, Lê Văn Duyệt» cho ma đầu mặc sức tung hoành. Kết quả: cá, tôm ốm đói, thêm bơ sữa đã nhầy hết sang Dân Tì và Thống Ngân. Và bọn đầu trâu mặt ngựa, ngu dốt đã chiếm gần hết các chức sắc tại chợ Nhà Hát Nhón.

Do lẽ đó mới xảy ra hoạt cảnh hàng tôm hàng cá vắng tưng, chửi thề. Người ta không thể tưởng tượng nổi sự mua bán bí đời này. Nhưng sự thật bí đời đã bắt người ta lợm giọng. Xã hội này là xã hội tiền. Tiền trước, tổ quốc và dân tộc sau. Bây giờ, người ta không muốn khạc nhổ lên sự nhảm nhí nữa. Miệng đã môi. Hơn thế, nói tới sự nhảm nhí, chỉ tỏ bần miệng. Và người ta ngồi trách cái nền dân chủ âm ương con các kẻ. Dân chúng, đa số, còn dốt nát. Mới chỉ biết đi... bộ. Mà bắt đi xe gắn máy có số thì hỏi chi chẳng đồ ngã. Dân chủ, đời với đa số dân Giao Chỉ, y hệt bắt một người chưa hề biết cưỡi Vespa phải chạy Vespa phom phom. Hóa cho nên, từ sự rú nhau đi bầu biếu, thành rú nhau đi (...) xin tư hiệu — Lê phiếu bầu đạt điện mình ăn nói tại chợ Nhà Hát Nhón biến thành tâm giãy không mấy êm ái! Đi bầu cho xong chuyện, đi bầu để có bị xét giấy thì chừa thề cử tri đã cắt góc ra, lưu thông cho đề dăng. Hóa cho nên chợ Nhà Hát Nhón vắng kẻ buôn bán thật thà mà đông quân lưu manh, lừa gạt, để bị «a s r» bằng tiền.

Hãy nhìn cái hoạt cảnh chợ chiều Nhà Hát Nhón. Bọn lái buôn thật thà chửi bọn lái buôn điếu ngoa. Khung cảnh thật thuận tiện cho Lê Bất Vi Giao Chỉ. Cứ chửi nhau um sùm đi, những thằng ngu dốt vẫn được bầu làm xếp chợ, quét chợ và thu thuế chợ. Người ta đang rêu bọn Lê Ninh, Đào Ngọc Thọ, miệt thị la bầu khuyến mả. Ấ thua gì bầu? Khi khuyến mả đã lên làm người, đã được cái quyền bất khả xâm phạm thì ai còn làm gì nội nó! Chúng nó cứ tro cái mặt để thỏa của chúng, cứ đi khứa» và cứ nói chuyện đạo đức Ai cấm ông Trần Văn Lâm tuyên bố cấm thủ lữ Cán Lao ác ôn và hứa cứu nguy đất nước? Ai cấm Lê Ninh, Đào Ngọc Thọ chửi cha những thằng ăn cắp, tham nhũng? Ai cấm ông Đình Trình Chính miệt thị quân tư thầy phân bần, ăn cháo Jái bát, nịnh bợ các tướng?

Cuộc sống nó đã ti tiện, mèo mả, vô giáo dục như vậy, nếu không ngứa mồm thì đừng có chửi bới lem nhem. Mà chỉ nên đọc Con Ong bằng một mắt. Vì lữ Con Ong có thuốc trị bệnh thối mồm. Chúng nó chửi bới không hề sợ bần miệng.

HOẠT CẢNH HÀNG TÔM HÀNG CÁ Ở CHỢ NHÀ HÁT NHÓN

Đêm sắp tàn. Hết mặt trời lên thì cảnh vật và người ngom bản lằm. Có cái gì đẹp để dưới ánh mặt trời đầu? Trừ thiên nhiên. Tức là sông, biển và hoa lá. Đêm nấp tràn bóng tối. Bóng tối đồng lõa với tội ác Trong bóng tối, chính khách tha hồ đi đêm (xin hiểu đi đêm theo nghĩa chơi của tam cúc, thứ tứ sắc Bắc Kỳ). Trong bóng tối, người ta không nhận ra những thằng mặt met, mặt heo, mặt chó, mặt sùi tằm, mặt rồ huê chính trị. Cho nên chúng nó thả cửa cho mình đẹp giai và có quyền tán tỉnh tò quốc, đồng bào. Ngay ở ngã ba Chuông Chó này, nếu mặt trời mọc, ta sẽ chỉ thấy những khuôn mặt đ đ điếm, ma cô, tú bà và đôi ba khuôn mặt Lê Bất Vi. Nhưng bóng tối đã làm cho ta tin tưởng rằng đó là những đứ đờ con yêu của tò quốc, những kẻ tốc váy, phánh quần chống Cộng đến chiều.

Ồi, một khi ta đã hết niềm tin mà ta vẫn thêm tin thì ta nên tin tưởng vào giai cấp xã hội này là các em dưới, các chàng ma cô Chuông Chó. Ít ra, chúng nó chưa biết ăn cắp mà chỉ bị ăn cắp. Nước chúng ta có bốn nghìn năm văn hiến, có ông Nguyễn văn Thọ làm «đi diêm hóa» giáo dục, có ông Đình Trình Chính làm đại sứ, có hai ông Lê Ninh, Đào Ngọc Thọ làm dân biểu, có ông Võ văn Phát chuyên viên «xi lê ma» bần hơn cói nhái làm chủ tịch ủy ban kinh tế Hạ Viện, có bà Trần thị Hoa ký một chữ ký như đánh vật với ngòi bút làm chủ tịch ủy ban xã hội lao động văn văn... thì cũng nên có đượi và ma cô chống Cộng.

Đêm sắp tàn. Chiều bạc bịp lẫn nhau sắp tàn. Thì co kẻ nói.

— Cái phiên ở chỗ như thế nào là văn hóa, như thế nào là văn nghệ?

Kẻ khác nói: — Văn hóa không thể dính vào chính trị. Văn hóa phải đứng ngoài, đứng trên chính trị thì mới trao đổi được. Tinh túy của nghệ thuật là văn hóa. Hay thì dụ thế. Vậy chúng ta cũng đang làm nghệ thuật.

— Điểm cũng làm nghệ thuật à?
— Chứ sao!
— Nghệ thuật ở cái chỗ nào?
— Ở cái chỗ đưa con người vào những phút giây cực lạc. Tôi nghĩ, chúng ta nên trao đổi dân biểu và điếm với Bắc Việt. Hai thứ này, Cộng Sản rất nghèo nàn.

— Rồi à?
— Đứng đắn mà. Chúng ta còn có thể gửi ra Hà Nội mong xừ Lê Hoa, người chế ra thuốc bôi đầu mọc dấy.

— Gì nữa?
— Và báo nhi đồng. Miền Bắc không thể có những tờ báo nhi đồng thân sâu như miền Nam. Báo nhi đồng của chúng ta do toàn những đảng chủ nhiệm cao cả chủ trương. Hết mả cà rỗng hút máu người, trẻ con nhìn lỗ khóa xem bố mẹ «đi to», Charlot Nguyễn Thọ, ăn nói mất dạy đến Batman, Combat rồi lại trở về ma quỷ, người hoá cá, gái hoá lừa vãn vãn... Một nền báo chí nhi đồng như vậy chúng ta đáng hạnh diện. Đương đầu với mặt trận văn hóa, ta phải dùng sở trường chơi sở trường. Chớ có đem sở đoản chơi sở trường mà vỡ mả.

— Gì nữa?
— Ta còn ban văn nghệ tạp lục Tùng Lâm. Ban này diễn tuồng «Tác giảng gian vợ» là nhất thế giới. Nhưng theo ý tôi, ta chỉ nên trao đổi ba thứ: dân biểu, điếm và báo nhi đồng.

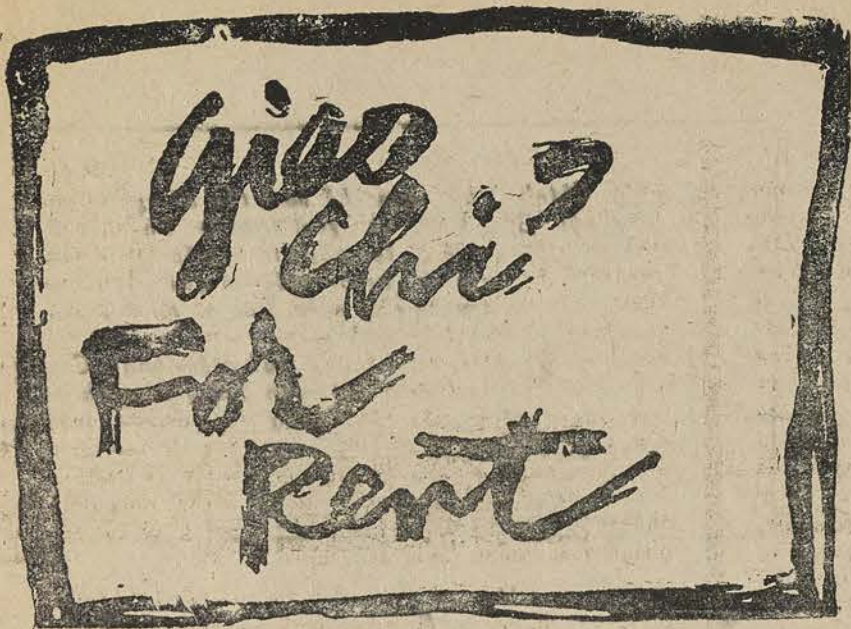
— Văn hóa, văn nghệ ăn nhằm gì đến dân biểu.
— Sao lại không. Này nhé, dân biểu diễn trò chửi bới nhau, tố nhau «bất xứng» hay ra rít Họ sẽ lập thành đại ban. Và biểu diễn kịch nhà Hát Nhón, Bắc Việt sẽ rung rón. Chúng ta vốn có ông nghị sĩ đầy máu cái lương là ông Trần văn Lâm. Ông Lâm mà đạo diễn đại ban Nhà Hát Nhón ra Bắc Việt diễn tuồng, cụ Hồ cũng phải rụng bố nó râu dài của «Bác», quên mẹ nó Đàng.

— Còn điếm?

— Thế nào gọi là trao đổi? Lữ đoàn điếm ra Bắc trao cho bọn cán bộ Vem-ư «văn hóa Chuông Chó», tất nhiên là trao luôn cho chúng nó đạo quân đánh mướn lỵch củi đình tiên pháo. Chúng sẽ đời cho chúng ta lữ đoàn hó lý. Ta cũng trao tặng chúng ít «văn hóa nước bạn Phi Luật Tân, Đại Hàn». Thế là chúng nó về chúng nó làm lậu, tìm la chế độ Cộng Sản. Còn ta, ta có mất mát gì đâu? Ta thắng lợi rõ rệt.

— Hay quá! Còn báo nhi đồng?

— Trẻ con Bắc Việt đọc báo nhi đồng miền Nam sẽ đâm ra rết các anh hùng dân tộc Batman, Robin, Vic Morrow, Rick Jason. Đã rết thì hết tin tưởng «Bác và Đàng». Anh hùng Vic Morrow có bao giờ thua đâu. Anh hùng vác vai ngoe đi, gặp cả tiểu đoàn phát xít Đức đủ đại bác cù tăng mà cuối cùng anh hùng dân tộc Vic Morrow vẫn tĩa hết Đức, đốt chái ráo xe tăng, đại bác, đem chiến thắng về cho quê hương ta. Mẹ kiếp, phát xít Đức đánh cả vào ở Cộng Sản ở Mút cu mà còn bị anh hùng Vic Morrow chơi liêng xiêng thì sức mấy Việt Cộng dám đương đầu. Trẻ con Bắc Việt sẽ

phóng sự
sống sượng

SÁNG TÁC TẬP THỂ

thần phục Vic Morrow như trẻ con Nam Việt. Ấy vậy là ta phá vỡ hệ thống tư tưởng Cộng Sản của thế hệ tương lai. Mười năm sau, thế hệ này biến thành thế hệ thần phục Vic Morrow. Ta bắt chiến tự nhiên Bắc tiến phom phom

Trang quốc mẫu Thập Thành đã nghe lọt ý kiến của hai anh ma cô. Cô bèn vỗ lấy, vỗ tay, la hét nặng nề ngẫu :

— Chú ý, chú ý! Đại hội nên bàn về vấn đề trao đổi văn hóa, văn nghệ mí lý Bắc Việt.

— Chúng ta đang thắng Cộng Sản tại khắp các mặt trận, tại sao vấn đề "quan hệ bình thường" được đặt ra? Bộ muốn phủ nhận công lao xương máu của quân đội hả? Ý kiến đưa nào đó?

Mọi em đợi quá khích chưởi oang oang. Em tiếp tục

— Tổng thống đã dạy rằng chỉ khi nào Cộng Sản buông súng, rút về Bắc Kỳ và chịu khó ngồi vào bàn hội nghị để nói chuyện hòa bình và có hòa bình mới có trao đổi văn hóa, văn nghệ, kinh tế. Chưa có hòa

bình đã nói chuyện hiệp thương là cái chó gì? Hiến pháp 9 nút cho phép làm thế à? Đưa nào ngu thế? Bộ nó là... Cộng Sản cao cấp nắm vùng chăng?

Trang quốc mẫu Thập Thành bèn lên :
— Này, đừng có chụp mũ ầu. Nghề chụp mũ là nghề của một số thằng Mỹ mất dạy.

Em đợi nghiêng rặng.
— Đưa nào đòi trao đổi văn nghệ?

Anh ma cô nháy phốc lên bực .
— Ông đây.

— Mày có ngu không?

— Ông thông minh một cây.

— Có cái gì gọi là văn nghệ sáng giá mà mày đòi trao đổi?

— Có ngọc và móng bươm hơi của Thâm Thúy Hằng đủ chưa?

— Ngọc và móng già mà là văn nghệ à?

— Đeo kim cương nữa.

— Kim cương là văn nghệ ư?

— Kim cương làm lác mắt dân Bắc Kỳ đời rách Mọ kiếp, hể cái gì làm cho người ta lác mắt, cái đó là văn nghệ.

— "Xi lê ma cô song" có phải là văn nghệ không?

— À cái đó hỏi ông Võ Văn Phát tân chủ tịch ủy ban kinh tế Hạ viện. Nhưng theo ý ông, bất cứ cái gì làm cho con người rạo rức, động cốn đều là văn nghệ.

Em đợi cảm mồm. Nhà văn nghệ ma cô đã làm, những phát "đề phi ni song" văn nghệ rất bay bướm Trang quốc mẫu Thập Thành phán khởi :

— Ta bàn chuyện hậu chiến đi. Nhà trí thức khoa bảng đang lên Vũ Quốc Thúc đã bàn về kinh tế hậu chiến, không lẽ chúng ta, giai cấp giá trị mới của xã hội lại quên bàn chuyện văn nghệ hậu chiến.

Ông chủ tịch Hội Đười Ươi phát biểu :

— Đồng ý Nhưng cần dứt khoát văn nghệ hậu chiến là những món gì. Và những món gì dùng để trao đổi mí Vem có lợi.

Trang quốc mẫu Thập Thành nói :

— Tôi cần minh xác ngay, đây không phải là ý kiến của tôi. Tôi không giống những kẻ ăn cắp ngôn ngữ trong làng báo. Thí dụ ông Phạm Việt Tuyên. Thấy nhật báo Sống có mục Búp Bê với những tiết mục Gia Đình Búp Bê, Búp Bê Viết, Thơ Búp Bê... ông Phạm Việt

Tuyên bèn ăn cắp những tiết mục của báo Sống đem về kiếm ăn trên nhật báo Tự Do một cách rất khả ố. Khờ một nỗi, ông Tuyên vẫn tự nhận mình là nhà văn hóa, từng năm nhiều chức lớn ở Pen Club, giáo sư đại học văn khoa cơ đây. Không hiểu ông Phạm Việt Tuyên có thấy nhục khi ông viết những bài báo chống tham nhũng?

Ông đừng nên chống tham nhũng nữa vì ông đang tham những chữ nghĩa. Nếu ông có liêm sỉ, ông đừng sai chữ nghĩa của báo Sống một cách mập mờ đánh lén con đen nữa. Ông nên dẹp các mục có hai tiếng Búp Bê đi. Thời

lắm ông ạ! Vàng, tôi không giống ông Tuyên. Ý kiến tôi sắp nêu ra đây là rút tỉa trong cuộc tranh luận chớp nhoáng của hai đồng chí ma cô. Tôi rất đồng ý. Văn nghệ hậu chiến là đi lậu, thuốc bôi đầu mọc dấy, ma cô kim la và báo nhĩ đồng hiện nay. Bốn thứ đó đem trao đổi với Cộng Sản rất có lợi.

Trang quốc mẫu Thập Thành diễn tả sự có lợi. Đại hội đêm không ngủ vỗ tay ầm ỹ.

(KỲ SAU TIẾP)

TRONG HỌ NGOÀI LÀNG...

MỒ BÁO rêu rạc

*"Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mần cùn ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắpđôi nơi"*

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

Trình bà con làng nước hay :

TUYÊN CÁO HAY LÀ DÂN BIỂU CHỈ DÂN BIỂU

Của các Khối Dân Chủ, Dân Tộc, Độc Lập và một số Dân Biểu không thuộc khối nào tại Hạ Nghị Viện :

— Xét rằng : Ủy tín của Hạ Nghị Viện được thể hiện bởi những người giữ trách nhiệm điều khiển Văn Phòng và các Ủy Ban.

— Xét rằng cuộc bầu cử các chức vụ Chủ Tịch các Ủy Ban thường trực nhiệm kỳ 68-69 đã không thể hiện ước vọng chân chính của toàn thể Dân Biểu Hạ Nghị Viện vì sự cấu kết của khối thân chính quyền : Dân Tiến và Thống Nhất, nhằm mục đích thao túng một cơ quan dân cử tối cao.

— Xét rằng hai khối này đã đưa ra một số ứng cử viên bất xứng, thiếu khả năng để chiếm những chức vụ điều khiển tại Hạ Nghị Viện.

— Xét rằng : Các Dân Biểu có tinh thần danh dự và ý thức trách nhiệm trước Quốc dân và lịch sử không thể im lặng trước hiện tượng bất xứng này.

Vì những lẽ trên, toàn thể Dân Biểu các Khối Dân Chủ, Dân Tộc, Độc Lập và một số Dân Biểu không thuộc khối nào tại Hạ Nghị Viện long trọng tuyên cáo :

1.) — Không thừa nhận tính cách đại diện của một số người đắc cử do sự cấu kết của hai khối Dân Tiến và Thống Nhất trong cuộc bầu cử ngày 12 tháng 10 năm 1968.

2.) — Quyết định không tham gia cuộc bầu cử các chức vụ Chủ Tịch và Phó Chủ Tịch các Ủy Ban thường trực còn lại.

Bản tuyên cáo ký tên các ông trưởng khối Dân Tộc, Độc Lập, Dân Chủ, và đại diện các dân biểu không thuộc khối nào. Bản tuyên cáo cho ta thấy cái tinh thần hài hước nặng. Và nó siêu... Con Ông ở điềm :

Độc Lập chỉ Thống Nhất

Dân Chủ chỉ Dân Tiến

Độc lập, dân chủ, thống nhất phải đi ba. Thế mà độc lập, dân chủ lại chỉ thống nhất, dân tiến thì đất nước Giao Chi đến khrom

mười niên mới... thống nhất. Mồ này rất buồn cho nhà nước. Nhà nước đâu phải là trại cũi mà quý đảng tuyên cáo không cho hai ông Thống Nhất, Dân Tiến kết thân?

Cái đảng buồn là sự toan tính của Lê Bất Vi đã hổ. Đưa ra toàn loại "bất xứng" thì thân nhà nước chỉ tổ làm bẩn nhà nước. Liệu nhà nước có dám đề bầy "bất xứng" mình hót mình không? Mồ này nghĩ rằng, nếu nhà nước dư can đảm sải lữ "bất xứng", cái sự "kết thân" sẽ chẳng có tí tí "ép phê" nào. Cây cào không nên dùng vào đại sự. Dầu cho chúng nó canh cửa, chúng nó cũng chỉ sửa bầy vì chúng có phải là chó-liem-si đâu. Bèn có thơ rằng :

— "Một đàn thàng hồng đứng mà trông
Nó "đức" phen này có bánh không
Trên ghế Bất Vi dư muốn chết
Dưới sân "chủ tịch" há hề lòng"

TÀI AN NÓI CỦA NHÀNGOẠI TRẦN CHÁNH THÀNH

Nhà ngoại Trần Chánh Thành trước khi mở máy ngoại giao về vấn đề trao đổi văn hóa, văn nghệ, người ta vẫn tưởng là ông là một tay ăn nói ra rít. Trí thức khoa bảng, đầu óc thể ngộ nghệ, ngữ ngôn kiểu "Tác giảng giạn vợ" của văn nghệ tạp lục. Ông Thành

đam ra mồm mồm, hiện hiện trong vùng sương mù huyền sử Ông đã chui khỏi lớp sương đó. Và người ta thấy ông không có gì đặc biệt.

Thuở Tổng thống Ngô Đình Diệm, ít có họp báo, và cụ Diệm hoặc ông Nậu tranh nhau nói, không cho ai nói lem nhem kể cả ông Thành, nên ông Thành không được nói, do đó, người ta ngỡ ông sẽ nói hay lắm nếu như ông được nói. Bây giờ ông được nói người ta mới vỡ lẽ là ông nói rất thủng. Thường từ Tào Tháo đến Thâm Thúy Hằng. Nả Cầu

bảo ông ăn nói vô duyên. Có kẻ bênh vực ông Thành, cho rằng, ông dịch tiếng Mỹ không trôi. Ông vừa dịch vừa nói nên trực trực. Chứ để ông thao thao tiếng Giao Chi, ông sẽ nói như... máy!

Mồ này sực nhớ bữa uống rượu ở nhà mông xừ hạ hực Lâm 1 nần Lâm. Hôm đó, Lâm Tuấn Lâm vừa lên Tôi hát

Và Nói để nói, về. Mọi dân chạy cờ kẻ công :
— Em cầm tấm bảng, anh có trông rõ không?

Lâm Tuấn Lâm xỉ vả :

— Tại chú mà anh đâm ra trực trực. Anh đã thuộc lòng bài vở. Chú trưng tấm bảng ra, anh không đeo kính cận, chẳng thấy mề gì, Chú làm anh quáng mắt đâm ra vấp vấp.

Chuyện này khiến Mồ nghi ngờ có ông Mỹ nào cầm bảng bài vở cho nhà ngoại đọc. Giá không có bảng bài vở, nhà ngoại sẽ ăn nói lưu loát lắm đây. Khó hiểu thật!

BẮT ĐẢ CẦU NHỤC

THỰC BẮT TRI KỶ VỊ

Trên mục "Cho Đổ Buồn", ông ban Kiến Nghị của nhật báo Công Luận giới thiệu nhà

làng từ Đổ Bá Thế, giám đốc chính trị làm cảnh cho nhật báo Quyết Tiến, với tinh thần không dám ăn thịt chó. Người quân tử thời này phải biết mình còn bản hơn cả chó, tranh

cắt cưa chó mà dớp một chút hiên ngang. Nên không dám ăn thịt chó. Hôm qua, Mồ này gặp Đổ Bá Thế tại quán Cá Chứa.

Mồ hỏi :
— Ông không dám ăn thịt chó thật à?
— Ừ, vì tao không bằng chó.
— Trên đời này ai đã xứng đáng ăn thịt chó?

— Chưa ai xứng đáng cả. Chúng nó bản hơn chó, khôn lín hơn chó tuốt tuốt.

Ông Đổ Bá Thế, tay kiệt liệt miền Nam, nhà văn tác giả nhiều tiểu thuyết chống Cộng, nhà xi ca la ma, nhà cách mệnh, nhà trí thức chưa hề bị mang tiếng ăn bản, có

tinh thần Tổng Giảng từ thuở còn ở Paris mà tự ví mình chưa bằng con chó nên không dám dả cầu nhục thì những kẻ... chính khách thích ăn thịt chó nên tự xét. Nhặt là quý vị

dân biểu, nghị sĩ Giao Chi. Ông Lê Nine mí lý ông Đào ngọc Hành và ông Đình xuân Thủ quá kiệt chắc vẫn cứ dớp thịt chó. Những kẻ đã dám ăn cả cứt trên cõi đời này thì với họ, thịt chó cũng giống cứt. An cứt được, tất nhiên, dám cúi gầm mặt dớp thịt chó, tuy chó còn sạch hơn họ.

Trình bà con làng nước hay :
Lốc cốc cốc...
Lốc c c cốc...
Lốc cốc cốc...

MỒ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CAO

Sau khi Chính Phủ công bố bạch thư đề nghị trao đổi văn hóa với Bắc Việt, và ngoại trưởng Thành quả quyết nếu trao đổi, ta sẽ có lợi gấp trăm gấp ngàn lần Cộng Sản, một độc giả từ ngoại quốc đã gửi thư về so sánh kỹ thuật tuyên truyền của miền Bắc và miền Nam, và yêu cầu Con Ong làm giám khảo.
Từ khi thi cử bị mang tiếng là «đi điếm hóa». Con Ong rất sợ hai tiếng «giám khảo», nên không dám nhận. Bởi đó, đành đăng nguyên văn lá thư dưới đây, và mời độc giả làm giám khảo.
N.Đ.

NOC ĐỘC MỜI ĐỘC GIẢ LÀM GIÁM KHẢO CHẤM THI KHẢ NĂNG GIAO DU VĂN HÓA

Paris, ngày 4 tháng 10 năm 1968
Kính ông,

Tuy sống xa quê hương từ lâu, chúng tôi vẫn theo dõi mọi biến chuyển có liên hệ tới đất nước thân yêu của chúng ta. Qua các hãng thông tấn Quốc tế tôi được biết Chính Phủ Việt Nam vừa đề nghị trao đổi văn hóa với Bắc Việt. Và qua một cuộc họp báo, Ngoại Trưởng VIN đã nhiệt liệt đề cao chủ trương này.

Riêng tôi thấy, nếu thực hiện được sự trao đổi thì cũng hay. Nhưng khi đưa ra đề nghị trao đổi, miền Nam VN đã chuẩn bị sẵn sàng để thực hiện sự trao đổi thế nào cho đúng bị thiệt chưa? Theo Ngoại trưởng Thành, nếu có trao đổi, miền Nam sẽ có lợi lớn. Thú thật với quý ông, tôi nghi điều này quá. Vì nói và làm vốn là hai điều khác nhau một trời một vực.

Để chứng minh sự nghi ngờ của tôi. Sau đây, xin kể hầu quý ông một sự thật như sau.

Mới đây, tôi được đọc hai tập báo, một của miền Bắc một của miền Nam. Cả hai tập đều do Chính phủ hai miền ấn hành để gửi ra ngoại quốc tuyên truyền. Điều đặc biệt nữa là cả hai tập đều mang tên «Việt Nam», với số trang và khuôn khổ bằng nhau (tập VN của miền Bắc chừng nửa phần mỗi chiều), cùng in trên giấy láng khá đẹp, và cùng viết bằng Anh ngữ.

Sau đây, tôi xin ghi lại nội dung của mỗi tập, để quý ông có dịp so sánh, và luôn tiện, xin mời quý ông làm «giám khảo», để «chấm» xem kỹ thuật tuyên truyền giữa miền Bắc và miền Nam, bên nào đáng được điểm cao hơn.

I - TẬP «VIỆT NAM» CỦA MIỀN NAM:

Bìa một màu xanh dương, giữa có quốc kỳ nền vàng ba sọc đỏ bay phấp phới, dưới có hai chữ VIỆT NAM màu trắng.

Bìa 2 in bản đồ Đông Nam Á, với Nam VN nổi bật bằng màu đen.

Trang 1: giới thiệu qua về nước Việt Nam.

Trang 2: một câu nói của Tổng Thống Thiệu ngày 18-5-68.

Trang 3: ảnh chân dung Tổng Thống Thiệu chiếm trọn trang.

Trang 4: tiểu sử Tổng Thống Thiệu.

Trang 5: ảnh Tổng Thống Thiệu đang lợi ruộng cây «lúa phép lạ»

Trang 6: ảnh Tổng Thống Thiệu nói chuyện với một đám nông dân.

Trang 7: ảnh Tổng Thống Thiệu đang duyệt qua hàng ngũ các sinh viên bán quân sự.

Trang 8: ảnh Tổng Thống Thiệu thăm một khu nhà đồ vật vụ Tổng công kích hồi Tết.

Trang 9: ảnh chân dung phu nhân Tổng Thống Thiệu (trọn trang).

Trang 10 và 11: nói về đệ nhất phu nhân, gồm ảnh Bà Thiệu đứng giữa hai bà Johnson và Marcos nhân dịp hội nghị Thượng đỉnh Ma Ni 1966. Kèm theo ảnh là bài ca tụng đức tính và những nét đặc biệt của Bà Thiệu, ca tụng vẻ đẹp nơi quê hương của đệ nhất phu nhân như phong cảnh đẹp, sông nhiều cá... ca tụng gia đình của đệ nhất phu nhân, và nói về tiểu sử của đệ nhất phu nhân.

Trang 12 và 13: gồm tất cả 6 ảnh của Bà Thiệu: ảnh 1, bà Thiệu bế một trẻ nít mồ côi. Ảnh 2, bà Thiệu băng cho một cô bị thương. Ảnh 3, bà Thiệu cho máu. Ảnh 4, bà Thiệu tặng quà dân nghèo.

Ảnh 5, bà Thiệu thăm bệnh nhân. Ảnh 6, bà Thiệu thăm thương binh.

Trang 14: ảnh Tổng Thống Thiệu ngồi ngoài vườn với phu nhân và hai người con, một trai một gái. Ảnh chiếm trọn trang.

Trang 15: vài dòng lịch sử VN.

Trang 16 và 17: gồm 5 ảnh: 1) trụ sở Hạ Viện; 2) ông già viết câu đối trên vĩa hè; 3) một đám nông dân đang gặt; 4) cảnh sông Hương; 5) mấy chiếc thuyền đánh cá đậu trên sông Cửu Long; 6) Nữ tài tử Kiều Chinh đứng trong vườn hoa.

Trang 18: gồm 3 ảnh: 1) Tòa Thánh Tây Ninh; 2)

Tháp Chàm; 3) mấy phụ nữ Thượng đang gặt gao.

Trang 19 và 20: nói qua về kẻ thù (Cộng Sản) kèm 2 ảnh hóa tiễn Nga, và súng Trung Cộng.

Trang 21: ảnh Tổng Thống Thiệu đang ký vào luật Tổng Động Viên bên cạnh có Thủ tướng Hương và chủ tịch Thượng Hạ Viện.

Trang 22 và 23: gồm 7 ảnh về những hoạt động của quân đồng minh.

Trang 24: nói về chiêu hồi, và hội nghị Ba Lê, kèm theo ảnh của ông Huỳnh Cự.

Trang 25: gồm 2 ảnh: 1) cảnh bỏ phiếu hồi năm ngoai, và 2) cảnh Tổng Thống Thiệu tuyên thệ nhận chức.

Trang 26: gồm 2 ảnh: 1) toàn thể nội các Trần Văn Hương, 2) Thủ tướng Hương cúi đầu hát tay Phó Tổng Thống Kỳ.

Trang 27, 28, 29, 30, và 31: nói qua về hoạt động kinh tế, như xưởng dệt (ảnh xưởng Vinatexco khi chưa bị xấp) đan lưới, bơm nước, làm cầu, nuôi gà.

2. TẬP «VIỆT NAM» CỦA MIỀN BẮC

Bìa 1: ảnh màu, 2 phụ nữ đang bán máy bay Mỹ. Phía góc phải có hai chữ Việt Nam màu trắng trên nền đỏ, dưới cuối đề số 124, tháng 1-1968.

Bìa 2: ảnh một đám quân đội của MTGP đang băng một con suối.

Trang 1: đầu trang là bài thơ chúc tết của Hồ Chí Minh. Phía dưới có ảnh 3 thiếu nữ đang bán máy bay Mỹ.

Trang 2: gồm bài và hình ảnh nói về sự được mùa: ảnh 1 trình bày sự được mùa lúa, có những đoàn thuyền chở đầy lúa, và ảnh 2 nói về sự «được mùa hạ máy bay Mỹ», gồm một thuyền mấy phụ nữ mang khí giới đang chở mảnh vụn phi cơ Mỹ.

Trang 4: trình bày việc tiếp tế đều đặn cho miền Nam BV, mặc dầu Mỹ ném bom.

Trang 5: ảnh và bài nói về sự tăng năng xuất của nông nghiệp. Mỗi mẫu trâu 7 tấn lúa.

Trang 6: nói về sự tăng năng xuất trong ngành luyện kim.

Trang 7: bài và ảnh một y sĩ đang khám bệnh cho con nít.

Trang 8: dân chúng vây quanh một đoàn văn công đang trình diễn trên sân khấu lộ thiên sơ sài.

Trang 9: nói về việc huấn luyện du kích, kèm hình của Đoàn Văn Chia, «anh hùng của MTGPMN».

Trang 10: ảnh một ông lão già đội mũ rơm, đang ngược mắt nhìn lên (trọn trang) với lời chú thích: Lê Văn Tuyết, xạ thủ cừ khôi già nhất của trung đội.

Trang 11: ảnh đón tiếp hoan hô trung đội «lính cụ», tức là lính bộ lão đã bắn hạ máy bay Mỹ bằng vô khí cá nhân. Cùng với bài «tiến bộ trong năm, và tiến bộ trong tương lai», kèm theo bức hình cảnh đánh cá biển với lời chú thích kết quả tăng 50% so với năm 1967.

Trang 12 và 13: gồm 3 hình: 1) Đám phụ nữ đứng nghỉ sau những giờ tập bắn máy bay Mỹ-2) một ông già đang vẽ cách nhắm máy bay-3) hình lớn, có 2 ông già đang bán máy bay Mỹ.

Trang 14: Hình 3 cô con gái đang điều chỉnh bộ phận nhắm của một khẩu cao xạ, kèm lời chú thích là tại một làng ở Thanh Hóa, một trung đội phụ nữ gồm 31 người, đã hạ được 6 máy bay Mỹ bằng vô khí cá nhân trong ba ngày.

Trang 15: gồm một bài ma ng tựa «một làng dưng mặt đất», kèm hai hình: 1) ảnh cô con gái vác súng đứng gác bên bờ biển-2) cảnh dân đang làm hầm trú ẩn, với lời chú thích: mỗi gia đình có ít nhất hai hầm, một cho người, và một cho vật.

Trang 16 và 17: gồm 2 ảnh lớn: 1. một đám thanh niên nam nữ đang chuẩn bị bắn máy bay. 2. Hình 2 đứa trẻ vác đạn, với lời chú thích: khi đàn anh chiến đấu, đàn em tiếp tế.

Trang 18 và 19: Một tranh màu in theo lối thủ ấn họa vẽ cảnh một phụ nữ ngồi ru con ngủ trong nôi, tay đang lau súng, nhan đề: sau giờ gác. Kèm hai tranh nhỏ: 1. vẽ

cảnh bản máy bay. 2, cảnh phụ nữ trên đường đi làm.

Trang 20 và 21: Bài và hình ảnh giới thiệu «đất giải phóng», nói về các chiến công của MTGPMN.

Trang 22 và 23: Bản đồ, hình ảnh và bài nói về «trận chống Mỹ ở Quảng Nam».

Trang 24 và 25: tiếp bài nói về trận Quảng Nam, kèm 5 hình: 1) cảnh một sân trường với lời chú thích là trường mới mở cửa tại vùng giải phóng-2) Ảnh một phụ nữ đang gurm súng-3) Cảnh một đám đồng đội kẻ đứng người ngồi, với lời chú thích: biểu tình ngời và tuyệt thực ở Đà Nẵng để chống chính sách của «Mỹ Thiệu-Kỳ». 4) Cảnh lửa cháy tại sân bay với lời chú thích là sân bay Đà Nẵng bị MTGPMN pháo kích, và 5) hình mấy quân nhân Mỹ đang diu máy đồng đội bị thương.

Trang 26: hình ảnh và bài giới thiệu cuốn phim do MTGPMN sản xuất, nhan đề «Du kích cừ chi», đoạt huy chương vàng đại hội Quốc tế điện ảnh Mạc tư khoa 1967.

Trang 27: hình ảnh và bài giới thiệu cuốn phim nhan đề «cửa đón gió», do Hà Nội sản xuất, cũng đoạt huy chương vàng đại hội quốc tế điện ảnh Mạc tư khoa 1967.

Trang 28 và 29: Bài và hình ảnh nói về cuộc biểu tình phản chiến ở Hoa thịnh Đôn ngày 21-10-1967

Trang 30: Hình ảnh đám nam nữ công nhân thủy nông Quảng Bình sau giờ làm việc kẻ vác súng người vác cuốc, quần áo lem đất, nhưng mặt mũi tươi cười. (ảnh trọn trang)

Trang 31: Một bài với nhan đề: «một tỷ nhân dân các nước xã hội chủ nghĩa trên khắp thế giới ủng hộ nhân dân Việt Nam».

Trang 32 và 33: Hình ảnh 12 nước CS ủng hộ Bắc Việt

Trang 34 và 35: Hình ảnh và bài giới thiệu về hoạt động và thành tích của cộng sản Lào

Trang 36: Đầu trang là bài giới thiệu Hà Nội, kèm hình mấy người cầm súng đứng bên hồ Hoàn kiếm.

(Xem tiếp trang 5)

Tin tức... MÌNH

CON ONG CÓ TRÁCH NHIỆM

ĐỐI VỚI NGÀNH GIÁO DỤC ĐẠI NGU

★ Những ai đang trên lưng voi, hãy nên nghĩ tới khi xuống chó

Con Ong đã đánh ông Bác Sĩ nhờ rằng rút khỏi cái ghế Tổng trưởng Văn Hóa Giáo Dục, để ông Bác Sĩ tại mũi hòng lên thay thế.

Vì đánh rớt ông Thơ, nên Con Ong tự cảm thấy có trách nhiệm đối với ngành Văn Hóa Giáo Dục. Nếu người thay ông Thơ khá hơn ông Thơ, Con Ong có công vì đánh cái dở, thay bằng cái hay. Nếu kẻ thay ông Thơ dở hơn ông Thơ, Con Ong có tội, vì đánh cái dở để thay bằng cái dở hơn. Làm báo đánh dấm cũng như làm cách mạng. Không phải đánh dấm để phá hoại, mà đánh dấm để xây dựng. Phá cái xấu để thay thế bằng cái tốt, là làm cách mạng. Phá cái xấu để thay bằng cái xấu hơn, là phá hoại, là có tội với quốc gia dân tộc.

Vì không muốn mang tội phá hoại, nên Con Ong có trách nhiệm theo dõi sát ngành Văn Hóa Giáo Dục, để xem nó xấu hơn hay tốt hơn những cái Con Ong đã đánh dấm. Nếu nó tốt, tức là Con Ong đã góp phần làm cho nó tốt. Nếu nó xấu, sẽ phải đánh nữa, bao giờ tốt mới thôi.

Ông tại mũi hòng mới thay ông nhờ rằng được vài tuần lễ, đã làm được gì mà biết là là tốt hay xấu? Phải đợi cho người ta làm việc đã chút, chưa chi đã đánh phủ đầu, còn ai làm ăn gì được nữa. Bởi đó, đáng lẽ Con Ong phải bắt chước người Anh mà "Wait and see". Nhưng chắc bà con đều có ăn trứng. Khi gặp một trứng thối, không phải đợi ăn hết mới biết là nó thối. Cũng như Bác Sĩ Tân Tổng trưởng Giáo Dục, vừa nhận chức, đã biết ngay hội đồng du học thối.

Bây giờ, Con Ong xin kể mấy tin đồn có liên hệ đến Bác Sĩ Tân Tổng trưởng Giáo Dục. Nếu những tin đồn sau đây có thật, thì Con Ong có công loan các tin tức mà nhiều người chưa biết. Nếu là những tin đồn sai, Con Ong cũng có công, vì Bác Sĩ Tân Tổng trưởng sẽ biết mà cải chính, để trấn an dư luận:

AI THÚI ?

—Trước hết, là cái vụ thối trong Hội Đồng Du Học. Sao khi ông Tổng Trưởng chỉ cho dư luận biết chỗ thối, dư luận chia làm hai phe: Một phe bảo rằng vừa nhận chức, chưa làm được gì hay ho, mà vội chê những kẻ đã đóng góp nhiều cho nền Giáo Dục, như thế là không nên. Một phe bảo

rằng mạnh dạn như thế là tốt. Nhưng xét cho cùng, điều quan hệ không phải là phe này hay phe kia có lý, mà ở chỗ sự việc có thối thật không? Một nhân vật bị ám chỉ to cáo là thối, đã lên tiếng cải chính. Và cho biết sẵn sàng đối chất để chứng minh là mình không có thối. Vậy ai thối?

Bác Sĩ Tân Tổng Trưởng là một chuyên viên tại mũi hòng, mũi ắt phải thối. Và một khi đã ngửi thấy thối, ắt là có thối thật. Nhưng cái mũi phát ra từ đâu? Nếu Hội Đồng Du Học không thối như lời thanh minh của ông Giáo Sư Đại Học họ, thì ai thối? Ngày xưa, có người ngủ say bị bạn tình nghịch lấy "kít" nhét vào lỗ mũi. Khi thức dậy người chỗ nào cũng thối, tất cả mọi người đều thối. Đến khi thấy thiên hạ bưng miệng cười mới rõ là mũi thối ở đâu. Từ đây về sau, mỗi khi thấy mũi thối, bèn đi tra kỹ, rồi mới dám kêu.

LÊN VOI

Câu chuyện đang được dư luận nhắc nhở nhiều hơn cả, là vụ cách chức ông Hiệu trưởng trường trung học Petrus Ký. Người ta đồn rằng: Sau khi nhận chức, vào một hôm chủ nhật, Ngài Tổng trưởng bèn đến nhà riêng ông Hiệu trưởng. Hai người vớ là bạn. Ông Hiệu Trưởng trông ông Tổng trưởng tới thăm trong tình bạn, nên đã lấy cái lễ của bạn đối với bạn mà tiếp ông Tổng trưởng. Nhưng Ngài Tổng trưởng đã lên voi, không còn là bạn của ông Hiệu Trưởng nữa, không đến với tư cách bạn, mà với tư cách xếp lớp. Thế là ông Tổng trưởng ra lệnh cách chức ông Hiệu Trưởng về tội... vô lễ.

Người ta còn đồn rằng, mấy hôm sau, Ngài Tổng trưởng đã mặc quần áo thường, lẳng lẽ một mình tới Nhà Tổng Giám Đốc học vụ. Ngài nói với một cô thư ký là muốn gặp ông Giám Đốc. Nhưng vô phúc cho cô này, từ bé đến giờ chưa đi chữa tai mũi họng lần nào, nên không biết mặt Ngài, cô bèn nói rằng ông Giám Đốc chưa tới, thế là cô bị sa thải tức thì.

Trên đây là vài mẩu tin đồn. Chẳng biết hư hay thật, nên xin miễn bàn. Nếu được Ngài Tân Tổng trưởng cho biết sự thực, thì quý hóa lắm. Nếu Ngài không cải chính, thì bà con cứ tạm coi là tin đồn có thực.

XUỐNG CHÓ

Câu chuyện sau đây có thực, vì báo chí đều đã đăng tải. Đó là việc giáng chức ông Phó Tổng Giám Đốc Trung Tiểu Học,

Nếu trong làng báo có một ký giả "cao nhất" là Hoàng Anh Tuấn, thì trong làng giáo dục có một thầy giáo "cao nhất nước", là ông Nguyễn quý Bằng. Cả hai đều là dân Bắc Kỳ rau muống. Để dễ hình dung, độc giả có thể tưởng tượng là trong một cuộc tiếp tân, đầu của ký giả Hoàng anh Tuấn cao vừa tới cái "ngà ba" của Đại Tướng Dương văn Minh, và nhà giáo Nguyễn quý Bằng còn thấp hơn Hoàng anh Tuấn đúng một cái đầu. Ông Bằng du học bên Huê Mỹ, mới về được mấy tháng, sau khi đậu cái bằng tiến sĩ về giáo dục con nít. Ông ta mới được cử làm Phó Tổng Giám Đốc chừng vài tháng nay. Sau vụ tố thì cử bị "đi điếm hóa", ông Bằng đã đệ đơn xin từ chức. Ngài Tân Tổng trưởng không chốt từ chức, và tống đi Quảng Ngãi làm giáo sư!

Đối với một nhà giáo yêu nghề, làm giáo sư sướng hơn làm Phó Tổng Giám Đốc. Cũng như một người lính tư cách, xông pha ngoài mặt trận đáng hành diện hơn làm Trưởng... văn phòng Bởi đó đều đáng nói không phải ở người bị cách chức, mà ở người ra lệnh cách chức.

Nếu ông Bằng là thủ phạm, hay tòng phạm trong vụ "thì cử đi điếm", thì phải truy tố ra tòa, chứ không thể cách chức xuống. Ngược lại, nếu ông Bằng không dính líu gì tới chuyện bần, mà xin từ chức sau khi có vụ tố cáo thì cử đi điếm, thì đó là người có liêm sỉ. Giáo dục, đáng lẽ phải đề cao những việc làm to ra có liêm sỉ, tại sao lại trừng phạt? Thối đời, giống nhau thì gần nhau. Chỉ những ai "yếu" liêm sỉ, mới ngăn kẻ có liêm sỉ.

NGÀY MAI

Trong lịch sử nước ta, thiếu gì chuyện từ chức, hay bị giáng chức. Phan-thanh-Giản từ chức khi thấy triều đình không tin mình. Chu văn An từ chức khi thấy vua không nghe mình. Nguyễn công Trứ bốn lần bị giáng chức, Và đặc biệt, một lần tuy đã từng làm Tổng Trưởng Quốc Phòng, nhưng vì bị vu cáo, đã bị Thiệu Trị giáng xuống hàng lính trơn. Nhưng ngày nay,

còn chỗ để chụp mũ là còn có phước lớn

Báo chí Saigon vừa đăng lại một nguồn tin khá sôi nổi của hãng UPI, theo đó Tổng Thống Johnson và Đại Sứ Bunker đã khám phá ra rằng Phó Tổng Thống Kỳ và sáu tướng lãnh khác như tướng Tri, tướng Loan v.v... là các cán bộ Cộng Sản nằm vùng!

Nguồn tin trên khiến dư luận ngạc nhiên đến mức độ phọt cười. Theo nhà Báo Chí thì tác giả nguồn tin trên đã "chụp mũ Phó Tổng Thống và một số tướng lãnh..."

Một số người khác không hề ngạc nhiên về tin này. Vì sự việc nó quái như vậy. Và như vậy là còn may đấy.

Cách đây bốn năm, trong một bài báo ứng cử viên Tổng Thống Mỹ Richard Nixon đã viết nguyên văn như sau:

"Việc hạ sát Tổng Thống Ngô đình Diệm tháng 11-63 trong một cuộc đảo chánh được Hoa Kỳ khuyến khích đã làm uy tín Hoa Kỳ khắp Á Châu tổn thương rất nhiều. Cuộc hạ sát này là một trong những thời kỳ đen tối nhất trong lịch sử ngoại giao Hoa Kỳ. Chúng ta không thể đổ trách nhiệm về những việc đã xảy ra cho người nào khác. Trước mắt các bằng hữu và các đồng minh của chúng ta, việc đó có nghĩa là Hoa Kỳ sẽ dùng đồng minh cho đến khi nào đồng minh hết phục vụ cho mình, lúc ấy Hoa Kỳ sẽ để cho đồng minh bị thanh toán luôn. Có một vị Tổng trưởng Ngoại giao nói với tôi: "Mỗi khi Hoa Kỳ bắt bình vì một hành động thì đầu sẽ rơi, nhất là khi hành động nói trên lại xảy ra ở một nước thân thiện với Hoa Kỳ, làm bạn với Hoa Kỳ là một việc nguy hiểm. Đứng trung lập, hay có khi đóng vai địch thủ sẽ lợi hơn".

Người ta chỉ nhắc tới Phan thanh Giản, Chu văn An, Nguyễn công Trứ... có ai nhắc tới mấy anh xếp ngu muội đã cách chức, hoặc đề cho các vị trên phải từ chức.

Tâm lý chung của những kẻ lên voi, là cứ hay hách xì xảng. Các ngài cảm quyền nên nhớ rằng chẳng ai làm lớn suốt đời. Có lúc lên voi, ắt phải có khi xuống chó. Khi đang trên đầu voi, hãy nhớ tới khi xuống chó để hành động sao cho phải. Để khi hết làm lớn, còn có thể nâng mặt lên nhìn người mà không biết ngượng.

Có lẽ vì ở nước ta, tất cả những người sau khi đã làm lớn đều đi ngoại quốc. Đi làm đại sứ, đi chữa bệnh, đi lưu vong, hay đi thăm vợ, đảng nào thì cũng không phải nhìn thấy mặt những người quen thuộc, nên khỏi lo khi xuống chó!

Phó Tổng thống Kỳ đã từng là đồng minh của Hoa Kỳ. Và hình như bây giờ Hoa Kỳ hết xài ông được nữa rồi.

Theo Nixon, "Mỗi khi Hoa Kỳ bắt bình về một hành động thì đầu sẽ rơi". Những lời tuyên bố gay gắt của Tướng Kỳ đối với "ngoại bang" từ ít lâu na tránh sao khỏi khiến Hoa Kỳ bất bình. Thế mà đầu Tướng Kỳ vẫn chưa rơi vẫn còn để có thể chụp lên đó cái mũ "cán bộ nằm vùng". Như vậy, Phó Tổng Thống Kỳ là người có phước hơn anh em ông Diệm nhiều. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Riêng bọn Con Ong, vì không muốn rơi đầu, nên ngay từ khuya, đã quyết đối lập với Huê Mỹ. Bởi đó, biết đầu Huê Mỹ lại chẳng cho người vác một bó đồ la tới toà soạn chia cho anh em xài đồ, gọi là một sự mua chuộc cảm tình. Chỉ có những thằng đi với Mỹ là đại.

nọc độc mời độc giả làm giám khảo...

(TIẾP THEO TRANG 4)

Giữa trang 11 bài giới thiệu 11 phụ nữ can đảm miền duyên hải kèm hình một phụ nữ cầm súng tiểu liên.

Cuối trang là 3 tin văn về tăng gia sản xuất, kèm hình.

Trang 37: 1) giới thiệu sách mới 2) giới thiệu các kỹ vật (mũ cây măng cầm, 2 vật vũ cầm, và chiếc khăn tay) của "anh hùng" Nguyễn văn Trỗi. 3) giới thiệu 4 con tem mới.

Trang bìa chót: Ảnh màu 3 nông dân đang đẩy máy làm cỏ ruộng, vai đeo súng.

Trên đây, tôi đã kể lại tất cả những gì trong hai tập báo của hai miền Nam và Bắc VN được gửi ra ngoại quốc. Tôi xin miễn ghi lại cảm tưởng riêng sau khi đọc cả hai tập báo kể trên. Mong các ông so sánh, để xem cái kỹ thuật tuyên truyền của hai miền Nam Bắc, và dự đoán xem, nếu có trao đổi sách báo giữa hai miền Nam Bắc, thì bìa nào có lợi hơn?

Kính chào quý ông, và chúc Con Ong không bị "hoạn" kim.

Kính thư
Mật độc giả của Con Ong

x x x

Con Ong dốt thấy bà, tự biết không đủ khả năng làm giám khảo để chấm bài thi về khả năng tuyên truyền của hai miền Nam Bắc. Vậy xin mời độc giả làm giám khảo và cho điểm hộ.

Xin quý độc giả thân trọng dùm. Chớ có vì cảm tình hay ân tiền mà cho điểm ầu. Lỡ biến thành kỳ thi đi điếm thì bỏ mẹ.

CÁI KÊ DÊ NGÔNG

VĂN NGHỆ MIỀN NAM: MỘT «NỀN» VĂN NGHỆ NẶNG VỀ... THƯỢNG CẤP VẬN

Khi ông ngoại trưởng Thành nói ến trao đổi văn hóa với miền Bắc, tôi nghĩ rằng văn hóa là một cái gì thuộc cơ năng. Như những công trình khảo cứu về lịch sử di dân từ châu Ô, châu Ri, từ người Giao Chỉ đầu tiên Nam tiến vào cõi xứ đày thấp và núi rừng. Hay là những vụ họp nhau giữa những học giả hai miền, bàn đến vấn đề ngôn ngữ, sửa soạn cho tiếng nói của người Giao Chỉ thoát ra được khỏi cái văn hóa Trung Quốc đã ăn sâu vào rôm hồn các sĩ phu Giao Chỉ tự ngàn xưa... Hay gần hơn, thiết thực hơn là tổ chức những chuyến thăm di tích lịch sử cho sinh viên, học sinh của cả hai miền, để cho những người nắm giữ tương lai Giao Chỉ khỏi quên nguồn gốc. Nhưng tôi đã thất vọng. Sự trao đổi văn hóa mà ông ngoại Trưởng nói, chỉ là những vụ trao đổi những gánh hát, những nghệ sĩ trình diễn hay những cái gì có tính cách giải trí... Những cái đó là văn hóa đó hay sao?..

Đã từ lâu, chúng tôi không công nhận những vụ trình diễn sân khấu được mang tên là trình diễn văn nghệ. Vì văn nghệ là đi đôi với trí thức... Ở xứ Giao Chỉ, người nghệ sĩ trình diễn thường có một trình độ trí thức rất lem nhem. Sự hiểu biết về văn học, về nghệ thuật của họ không dừng dầy một chiếc lá đa. Sự trao đổi văn hóa mà để những người đó làm đại diện thì quả thực là một sự mỉa mai cho văn hóa.

Tôi có được biết một cô đào cải lương, không biết chữ. Mỗi khi học một vở tuồng mới, cô ta phải mượn một đứa nhỏ, ngồi đọc cho cô ta nghe rồi cô ta đọc theo. Những vở tuồng cải lương của các gánh hát Giao Chỉ, chỉ quanh quẩn ở những chữ vêu đương, ở những câu văn sáo, rỗng, kiểu Tô tâm, thì cũng dễ nhớ. Bởi vậy có đào mù chữ mà vẫn có thể là một người truyền bá tư tưởng, một thứ tư tưởng cải lương.

Tôi đồng ý với tụi Cộng Sản về việc đặt tên cho những người trình diễn văn nghệ là văn công, nhạc công. Đó cũng là vấn đề chính danh, làm nức lòng những người sáng tác. Người văn nghệ sĩ sáng tác bao giờ cũng phải được đặt trên những văn nghệ sĩ trình diễn. Phải có một bộ óc để điều khiển những cái xác biết đi, biết đứng, biết nói, biết cười. Không có sáng tác thì trình diễn chỉ còn là một cái thầy ma, hay linh động hơn là những con bính nộm múa rối do người đứng đằng sau sân khấu giật giây để dơ tay, dơ chân theo bàn tay người nghệ sĩ.

Thôi thì đành, người ta đã coi văn nghệ trình diễn là văn hóa để mang đi trao đổi, chúng tôi cũng chỉ bàn về cái văn nghệ hoa chân, múa tay ấy. Chuyện đã xong rồi thì

lời chỉ trích chỉ còn là những lời phá thối, quá khích, thiếu thiện chí xây dựng. Nói lên là mang theo sự bi quan.

Trong một buổi họp của văn nghệ sĩ quân đội, một đại diện đã phát biểu một tư tưởng đáng tiền:

— Chúng tôi nhận thấy văn nghệ quân đội không đặt nặng những vấn đề địch vận, binh vận, dân vận mà chỉ đặt nặng ở vấn đề... thượng cấp vận.

Cái văn nghệ thượng cấp vận mà anh muốn nói tới là thứ văn nghệ lấy diêm. Chỉ hào nhoáng ở bề ngoài. Cũng như ngày Ngô tổng tông tới thăm một trung tâm dinh điền. Mang văn nghệ để ví với cái trung tâm dinh điền là một điều đáng nọc ra đánh đòn, nhưng sao tôi thấy nó cũng giống như vậy. Cái ông có trách nhiệm, đã chặt những cành cây rồi chôn xuống đất cho vườn trực rậm rạp xum xuê. Rồi ra chợ mua những trái cam, trái quýt cắm vào cành cây cho có hoa, có quả. Khu vườn «nhân tạo nhất thời» ấy, nhìn bề ngoài thì thật rõ ra một nơi trù phú, vườn đầy cây, cây đầy hoa trái, nhưng cứ gây sự tức tở cho ông Trời, một đấng hóa công giữ độc quyền về sáng tác cỏ cây, hoa lá. Và câu chuyện xây đến thì tất cả mọi người đều biết rồi, khi Tổng tông hái một trái cam...

Tôi muốn bèn đến văn nghệ nhà nước, vì chỉ có nhà nước mới có thẩm quyền nói đến sự trao đổi. Ý kiến về trao đổi, chỉ có nhà nước mới có quyền nói ra... Không ai có thể bỏ tù được nhà nước, trừ những ông coi về việc c ép sử, nhưng biết đầu, các ngài chép sử cũng đã bị nhà nước bắt học tập về những giáo điều... thượng cấp vận.

Có một dịp qua Vạn Tường, tôi đã so sánh hai tấm bích chương dán ở khu Việt Kiều. Một tấm bích chương chỉ có hình những sự tàn phá, nghèo khổ, làm việc. Còn một tấm bích chương có mười hai tấm hình thì có tới mười tấm hình là ông tông đi kinh lý. Ông chụp hình đã quá tận tụy, chụp đủ kiểu, từ cái bắt tay, từ cái vỗ vai một nông dân và nhiều... nhiều nữa. Vấn đề thượng cấp vận đã đi tới chỗ tình vi, tuyệt hảo. Một ông nhiếp ảnh viên oáo chí, nghĩa là một người chỉ ghi lấy sự trung thực, đã có một lần tâm sự với tôi về nghệ thuật chụp hình mấy ông lớn:

— Khi nào chụp hình tổng tông thì đừng bao giờ chụp nghiêng để tránh nhìn thấy cái bụng phệ. Khi nào chụp hình phó tông tông thì chỉ nên chụp nghiêng, đừng có chụp thẳng mặt, để tránh cho người ta thấy ông phó tông tông mắt lé...

Tôi cúi đầu, khâm phục. Đó cũng là một nghiên cứu đáng để cho đám văn nghệ đàn em noi theo. Tôi đã chứng kiến nhiều cảnh đám phóng viên nhiếp ảnh, đám phóng viên báo chí chạy ào ào tới cửa phi cơ khi cánh quạt phi cơ còn ục ục, chưa ngừng hẳn. Hình như trên một tờ báo mà thiếu hình ông lớn, tờ báo đó chưa đầy đủ bổn phận của cơ quan thông tin khuôn vàng, thước ngọc. Ông lớn gấn huy chương, ông lớn ăn cơm, ông lớn đi

thăm đồng bào... Chỉ thiếu những tấm hình ông lớn đang làm những công việc tiện lớn tiện nhỏ nữa là đi cả một cuộc đời ông lớn.

«Nền» văn nghệ thượng cấp vận không phải chỉ thu hẹp trong địa hạt nhiếp ảnh mà còn xâm lấn trầm trọng ở tất cả các địa hạt văn chương, thi phú. Những bản nhạc, những bài văn, bài thơ suy tôn lãnh tụ đã làm hoen ố cả những người làm văn học nghệ thuật miền Nam. Ông ngoại trưởng Thành đã nhắc tới một câu trong binh pháp Tôn tử: Biết mình, biết người, trăm trận đánh, trăm trận thắng. Tôi là một người làm văn nghệ. Tôi không biết người, nhưng biết rõ mình. Mang những thứ văn nghệ sáng tác và trình diễn hiện bây giờ chúng ta đang cố đi trao đổi, chắc chắn chúng ta đã nhìn thấy sự thất bại rồi.

Tại sao «nền» văn nghệ nhà nước Giao Chỉ lại nặng nề «thượng cấp vận»?.. Cái sĩ khí của người làm văn nghệ miền Nam đã bị rứt rề gà phải cáo từ khuya. Hơn nữa, cái cấp bậc và cái trật của lính và công chức đã lên được rồi thì ít khi nào xuống... Bởi vậy, lâu được một lon, thắng được một trát, là một cái điều ăn chắc, mặc bền, dù cái lưng có phải cong, cái lưng có phải uốn, ngòi bút có phải bẻ theo một đường lối, thì cũng có một lý lẽ vững chãi để tự bào chữa với lòng mình.

Khi mang văn nghệ của ta đi chinh phục miền Bắc, hãy cố gắng sửa đổi để chinh phục được dân miền Nam trước đã. Cũng như về chiến tranh chính trị... Một ông Sĩ quan mang lính của đơn vị đi... hành quân đuổi nhà, thì không thể nào làm được những công tác dân vận.

Chinh phục được dân miền Nam, tôi muốn nói là chinh phục được độc giả, khán giả, thính giả mà đồng thời cũng là những thức giả. Trao đổi văn hóa, cái tiếng đó to lớn lắm. Không thể nào mang một thứ văn nghệ trình diễn lem nhem để gán cho nó là văn hóa. Tụi cho những người thiết tha với văn hóa xứ này, và sự thất bại sẽ như là cầm chắc trong tay.

Khi người ta tới coi vì hiếu kỳ, muốn coi của lạ, thì chỉ có thể lừa bịp được một lần. Nếu chỉ cần trao đổi một lần, không tính đến kế hoạch lâu dài thì không thể nào đập tắt được những sự xuyên tạc, chụp mũ. Chúng ta sẽ dơ đầu ra mà hứng lấy cái boomerang effect.

ĐÊ
HÚC
CÀN

hôn vừa vừa chứ, hời các chú mỗ ngoại quốc!

SỨC VOI

Các chú mỗ ngoại quốc,

Ta nhân danh là mỗ lô-can, hôm nay ta thấy cần phải lên tiếng đề tốp bớt các chú mi lại không có thì ta ức học máu đến nơi mất!

Các chú mi, nên nhớ rằng các chú từ đâu đến đây làm ăn thì cũng phải tà tà thôi chứ, chèn ép chúng ta quá, đâu có được? Giả thử mấy ông lớn, bà lớn trong làng bọn ta có chuyện gì không nên không phải đóng cửa trong nhà bảo nhau, thì sức mấy mà các chú mi mứa riu qua mắt mỗ lô-can chúng ta rồi?

Khổ một nỗi là vì "bụt chùa nhà không thiêng", cho nên các chú mi ăn ngược nói xuôi gì cũng được hết, còn bọn ta thì hể cứ há miệng là mắc quai, quanh năm cứ như bị mắc nghẹn ở căn cổ, nuốt chẳng vô, khạc chẳng ra, đành mờ thao láo con mắt ngó các chú mi mứa gây vườn hoang cho đỡ buồn vậy!

Đừng nói chi xa, ngay gần đây thôi, có chú mi khi không đi là ăm cả tỉnh là làng bọn ta sắp ăn toàn "CỦ LAO" (trong Nam chúng ta gọi là củ lao, còn ở ngoài Bắc đạo đó gọi là à pí lù)! Không hiểu mắt chú mi có kèm kèm không, mà rồi các ông già bà

cả mua món gì về chú mi cũng gọi là "CỦ LAO", thịt, cá, tôm, tép đều là món "CỦ LAO" tuốt luốt! Ông cả trong xã chúng ta cách đây ít lâu đã có lần phải chiêng làng nước: "Hề món gì ngon là ăn, không có vấn đề ăn CỦ LAO", mới đây mà chú mi đã quên rồi sao, hay là chú mi già bộ quên?

Chú mi còn cả gan nói là xã chúng ta hết tiền mua gạo, sắp đến thời kỳ phải ăn độn BẮP. Hừ! Cái món BẮP rang ấy bọn ta ăn tám chín năm trời ớn lên đến cổ rồi, ai mà thêm nữa! Lúc này bọn ta no rồi, giả tí có ai tặng cái món đó thì cũng đem đồ cho heo ăn, chứ bọn ta ăn làm chi cho đau bao tử?

Mới đây nữa, trong làng chúng ta có vụ rửa chén, rửa bát, chuyện đó là thường, dù sắp có khách hay không có khách, cứ rửa sẵn để đấy có sao đâu? Ấy thế mà có chú mi cũng lại hét lên nào là "Có đũa định đá đồ nôi cháo!", nào là "Đã nắm được cẳng mấy đũa ăn cháo định đá bát rồi!"

Làm cho cả làng chúng ta cuống quýt chạy ngược chạy xuôi đi hỏi nhau "Đâu? Đâu? Đũa nào đá đồ cháo đâu? Cháo mà đồ thì dối thầy bà!"

Rốt cuộc chỉ làm phiền ông Cả một lần nữa lại phải ra đình chiêng tự sự. Không sao đâu! Cháo vẫn còn nguyên, nôi cháo đặt trên kiềng ba chân vững lắm, không đũa nào đá đồ được đâu! Và lại cũng chẳng có đũa nào bị nắm cẳng cả. Bọn đi rao tin ấy đều là bọn ăn chung hoặc ăn vụng đó mà! Rồi ông Cả còn cần thận nhắc khéo: "Các chú mỗ có nấu cháo, thì nhớ nấu cháo gà để bà con ăn cho khỏe, chứ có nấu cháo vịt, nhất là vịt xiêm lai, độc lắm đấy!"

Ờ! Thế có ức không! Bọn mỗ lô-can này bộ uống thuốc voi sao mà dám rở tới mấy con vịt xiêm lai? Gương mấy câu bị "teo mỗ" còn sờ sờ đó, đũa nào dai gì đũa vôi lửa? Nhưng ức là vì trong lúc đó có tiếng gõ "Lốc...cốc...cốc" mà lại là tiếng mõ của các chú mi gõ ầm khắp cả tỉnh, chứ không phải gõ cho làng này nghe không thôi!

Vậy nghĩa là chính mấy chú mi là bọn ăn chung, ăn vụng, chính mấy chú mi đã quăng vịt xiêm lai vào làng chúng ta. Như thế là hôn, nghe chưa!

Tiền đây, ta cũng nhắc cho các chú mi đừng tưởng bở, đừng tưởng không ai động đến mình là có quyền hách xì xằng. Trái lại, chính là ông Cả đang ghét các chú mi lắm đó! Ở làng ta xưa nay vẫn có câu "thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi" ông Cả ông ấy thương dân mỗ lô-can chúng ta nên ông ấy "cho đục, cho phọc mề bu tích", còn vì ghét các chú mi nên ông ấy cho "tha hồ đi lốc...cốc...cốc chơi", thế mà chưa biết thân!

Nhưng mà rồi cũng có đôi lúc bọn ta nắm vạt tay lên trán nghĩ đến chuyện thương chuyện ghét, chuyện nhất bên trọng nhất bên khinh bọn ta cũng phải thờ dài mà than rằng:

"Ôi! Phải chi chúng ta cũng được ghét như các chú mi!"

những ai xứng đáng ở chức chủ tịch thượng, hạ viện?

Trước đây, đã có lần Nọc Độc ca tụng ông Trần thế Minh là nghị sĩ có khả năng và xứng đáng nhất Thượng viện.

Tuần rồi, nghị sĩ Minh là người độc nhất ra ứng cử chức chủ tịch Thượng viện. Nhưng rất tiếc, vào phút chót, Nghị Sĩ Minh rút lui, nên nghị sĩ Huyền đã tái đắc cử. Thật đáng tiếc, nếu nghị sĩ Minh không vì đức khiêm tốn mà rút lui, chắc hẳn thế nào ông cũng đắc cử chức Chủ tịch Thượng Viện một cách vẻ vang, làm vinh hạnh cho Quyền Lập Pháp, và nước ta có một Chủ Tịch Thượng Viện năng kỳ xứng đáng để đối thoại với Hành Pháp.

Tuy nhiên, dù ứng cử hay rút lui, lúc nào nghị sĩ Minh cũng tỏ ra xứng đáng hơn cả trong hàng ngũ các đại diện dân cử. Ước mong sang năm nghị sĩ Minh sẽ ra ứng cử nữa, và đừng rút lui. Con Ông quyết cố gắng đưa Nghị Sĩ Minh ngồi vào cái ghế Chủ Tịch Thượng Viện, để làm rạng danh nền đệ nhị Cộng Hoà Việt Nam, rất dân chủ và tự do.

Riêng về Hạ Viện, Toà soạn Con Ông nhận thấy chỉ có Nghị Sĩ "Tân giai nhân" Trần Kim Thoa là sáng giá hơn cả. Tiếc rằng có Thoa mới

nhập cuộc, chưa được hợp thức hoá, nên không thể tranh chức Chủ Tịch. Giới am hiểu tình hình tiên đoán là có Thoa sẽ nhập khối "Thắng Tiến", và

những đề nghị mới về giáo dục

Nhân dịp thay đổi trong hàng ngũ lãnh đạo Bộ Giáo Dục, có độc giả đã gửi thư về Con Ông đề nghị những thay đổi như sau trong lãnh vực Giáo Dục.

1. Đề nghị thứ nhất là về các nguyên tắc căn bản của nền giáo dục. Thời đệ nhất Cộng Hòa, nền giáo dục Đại Ngu dựa trên 3 nguyên tắc căn bản là: Dân tộc, nhân bản và khai phóng. Sau đảo chánh 1-11-63, ba nguyên tắc căn bản trên đổi thành: Dân tộc, nhân bản, và khoa học. Bây giờ, ba nguyên tắc đó nên đổi lại là: Tài, mũi, và họng.

— Tài phải cho tinh để nghe gọi đá bảo vàng

— Mũi cho thích để ngửi những mùi hôi thúi

— Họng phải lớn để ăn cho nhiều.

2. Đề nghị thứ hai là sửa lại mấy chi tiết ở sách cách

năm tới sẽ nắm chắc cái ghế Chủ Tịch Hạ Viện. Còn cụ Nguyễn bá Lương sẽ đắc cử Phó Chủ Tịch.

Rất mong được như vậy.

trí bậc tiểu học. Trước kia, trẻ con vẫn học ê a rằng: Thân thể người ta chia ra làm ba phần là đầu, mình và chân tay. Bây giờ, nên sửa lại như sau: Thân thể người ta chia ra làm ba phần, là tai, mũi, họng.

3 - Đề nghị thứ ba là trong kỳ thi vào đệ thất năm 1969, nếu từ nay đến đó không thay đổi Chính Phủ, thì đầu bài luận viết vẫn đứng ra về vô tuyến truyền hình nữa. Nên ra như sau:

"Trong các bộ phận của thân thể người ta, em thích bộ phận nào hơn cả? tại sao và cho biết nguyện vọng của em?"

Hề thí sinh nào viết được đại khái như sau, sẽ tặng thêm 10 điểm: "Trong thân thể người ta, em thích nhất tai mũi họng, tại vì nó có thể đem lại cho ta tiền tài và địa vị, và em muốn sau này trở thành chuyên viên tai mũi họng"

vừa vừa thôi chứ?

⊗ cường sinh

Vua nước ta lên máy nói:

- Không có đảo chính
- Không có tướng nào bị bắt
- Không có tá nào bị bắt
- Không có căn lao bị giam

Và tướng Dương văn Minh cũng chẳng làm gì chống lại chính quyền. Nghĩa là, nhà không cháy, không có lửa mà chỉ có khói thôi.

Nhưng cái tin thắng nhà báo Mèo Clitoid nói Phó Tổng thống Nguyễn cao Kỳ là Việt Cộng nắm vùng quả là quá hại. Tại sao lại tung tin ấy ra lúc này? Có báo lại chơi ngay trên trang nhất. Vừa thôi chứ? Nói không phải để bênh ông râu kềm. Nhưng hồi ký. Nếu Tổng thống muốn bảo vệ Đệ nhị cộng hòa thì tất phải bảo vệ Hiến Pháp, và ai cũng phải giữ uy tín cho ông Phó Tổng thống chứ? Nói Phó Tổng thống để tách rời cá nhân thiếu tướng Kỳ Bất cứ ai làm Phó Tổng thống cũng được bảo vệ cả. Trong khi ai cũng ngại đảo chánh mà lại bôi nhọ ông Phó Tổng thống thì có khác gì là "đào chánh âm thầm" ông Phó Tổng thống? Có phải lúc nào có súng nổ thật sự mới là đảo chánh đâu? Thời Nguyễn Khánh khi mới tái cử Tổng thống, có lần nhà báo hỏi Johnson "Tại sao ở Việt Nam hể có đảo chánh là có bắn

nhau?" Johnson trả lời: "Tôi là dân Texas, xứ Cow-boy. Mỗi lần muốn trục xuất một Sheriff (tục gọi là ông cò) thì chỉ có súng thôi." - Việt Nam không phải là Texas. Vua nước ta đâu phải là Sheriff của Hoa Kỳ. Láo quá! Chửi không nổi.

Rồi lại có cái việc Phó Tổng thống Kỳ cho ông Trần Văn Phán 400 ngàn ra đi chữa bệnh. Ông Phán là người sống sót ở vụ bắn rocket làm ở Chợ Lớn trong vụ tấn công đợt II của Việt Cộng. Ông Phán là lính của Chính Phủ thì Chính Phủ trả tiền nhà thương. Còn chuyện P.T.T cho tiền là chuyện cảm tình riêng sao lại đăng báo ầm lên như thế? Thật là linh kinh hết chỗ nói. Trong khi toàn dân đang chuẩn bị tiếp đón Hòa bình lớn mà những cái hòa bình nhỏ cứ lung củng như vậy thì hòa bình sao nổi? Lưỡi của ông ngoại giao đâu? Mồm của ông Thông tin đâu? Sao chẳng thấy nói gì? Phải tóm đầu thằng nhà báo Mỹ mất dạy đó ra thịt nó đi chứ? Đây không phải là tự do ngôn luận mà chính là phóng uế bừa bãi. Bảo hân về bên Mỹ mà "phát biểu ý kiến". Dân Việt Nam không ở bên, khôn người bản được. Xin các anh!

NÀ CẦU
cần trong

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

NHỮNG ĐỀ LUẬN CHO MỘT SỐ CHỦ BÁO GIAO CHỈ

Trong mục «Thiên Hạ Rù Rì», chủ nhiệm Quốc Phong có trích vài câu thuộc loại hoa thơm cỏ lạ của nhà văn Tôn Thất Thiện, giải thưởng Mát xây xây văn chương và báo chí Cầu thứ nhất, nhà văn Tôn Thất Thiện, đương kim Tổng trưởng Thông tin «viết»:

— «Chỉ cần bỏ ra tí tiền còm là có thể sai khiến được một số ký giả viết bài chửi bậy».

Câu thứ hai:

— «... Đó là một công việc bần thiêu (công việc xem nhật báo), vì các nhà xit bán dùng mục tin quá xấu làm tay tốt bị đen thui.»

Câu thứ ba:

— «... Đó còn là một công việc khó chịu vì tôi cứ thường phải cưỡng lại ý muốn đóng cửa một tờ báo, vì tờ này đã cho in những chuyện bậy bạ hay đã tỏ ra có ác ý.»

Và câu chốt là câu «nhận định» về thái độ và tinh thần của người Giao Chỉ, nhà văn Tổng trưởng Thông tin «viết»:

— «Tôi e rằng, nhìn dưới khía cạnh đó (khía cạnh thẳng thắn và khoan dung của dân chủ), tương lai của nền dân chủ tại Việt Nam không lấy gì làm sáng sủa lắm, vì nói chung tính tình người Việt Nam không khoan dung và không lấy việc chơi ngay thẳng làm phương châm cho tư tưởng và hành động hàng ngày của mình.»

Trừ câu thứ nhất, còn ba câu cuối đã được nhà văn Tổng trưởng Thông tin phát biểu trong bữa tiệc do Lions Club tổ chức. (Lions Club là một hội tư, có mặt khắp thế giới. Hội viên đa số là trí thức, thương gia cơ bự và ông tây, bà đầm khác hẳn với Hội Đười Ươi tức Apes Club của chí sĩ Minh Võ). Bỏ câu thứ tư đi, người ta, có thể, dùng ba câu nói thuộc loại hoa thơm cỏ lạ để làm đề luận cho một số chủ nhật báo ít rít nhưng vẫn cứ làm chủ báo. Đại khái: « Trong bữa tiệc do Lions Club tổ chức, nhà văn Tôn Thất Thiện đã nói: Công việc xuất bản nhật báo là công việc bần thiêu nó làm ông bán tay vì báo Giao Chỉ in mục xấu quá. Trò nghĩ sao về lời nói này, cho biết ý nghĩ của trò.»

Nà Cầu vốn chỉ là thẳng bất chốc, làm bản văn chương tư tưởng tức là phải dùng số đoán. Nhưng mong làm chủ nhật báo rất bự. Vậy xin, sẽ lại rai, mỗi kỳ một phát nghị luận văn chương của nhà văn Tôn Thất Thiện.

CHỈ CẦN BỎ RA TÍ TIỀN CÒM...

KHOAN DÃ, CẦN XÉT LẠI

«Đề tỏ ra khinh bỉ một số ký giả Giao Chỉ, nhà văn Tôn Thất Thiện nói: Chỉ cần bỏ ra tí tiền còm là có thể sai khiến được một số ký giả viết bài chửi bậy. Bạn nghĩ sao?»

BÀI LÀM

Ông Tôn Thất Thiện là một nhà trí thức có tư tưởng tiến bộ và dân chủ ra rít tại Giao Chỉ. Ông dạy bằng tiến sĩ từng dạy học, viết báo bằng tiếng Hồng Mao. Khi nhận làm Tổng trưởng Thông tin, ông đã tỏ ra rất can đảm chống đối mọi áp lực để cời trời kiểm duyệt cho báo chí Do đó, ông được giải thưởng Nobel Ma ní, một giải thưởng làm vinh dự cho nền văn chương Việt Nam. Mới đây, ông tuyên bố rằng, muốn thuê một số ký giả bự chửi bậy, chỉ cần bỏ ra tí tiền còm, ném vào bụi dậu và sùu là bọn ký giả bự sẽ sửa âm ý.

Câu nói vàng ngọc của nhà văn Tổng trưởng Thông tin đặt chúng ta vào một sự phân loại và tự hỏi xử ta có mấy đứa đáng gọi là ký giả đang hành nghề, Thuở còn hét ra lửa, ông Nguyễn Cao Kỳ phân loại nhà báo như sau:

— Anh nhà báo nào đứng đắn, tôi gọi là ông nhà báo.

— Anh nhà báo nào bê bối, tôi gọi là thằng nhà báo. Nhà báo chưa có ai miệt thị mình đã tự miệt thị mình rồi. Những nhà báo chân chính nhất ở Giao Chỉ đều ví mình như điếm. Thì thằng nhà báo hay con nhà báo nào có ăn nhầm gì. Chỉ hơi buồn một nỗi là nhà báo bị gọi là thằng còn nghị sĩ, dân biểu, bộ trưởng, thủ tướng bê bối thì không ai nở gọi bằng thẳng. Thí dụ thằng bộ trưởng Bùi Văn Lương, thẳng đại sứ Đinh tinh Chính, thẳng dân biểu Lê Ninh, Đào ngọc Thọ vân vân... Chỉ có nhà báo dám ăn miếng trả miếng thôi. Nhưng, với nhà báo, bất cứ ai bị gọi là «thằng», đều đáng trọng vọng. Chữ «thằng» đậm ra sạch sẽ. Và không thể dùng trong các trường hợp anh bộ trưởng, anh nghị sĩ nào bê bối được. Dùng thì phạm nó sẽ bần chửi «thằng».

Hóa cho nên người ta không gọi Lâm văn Giỏi là thẳng công cán ủy viên là vì lẽ đó.

Kể từ khi báo ra nhiều, ký giả tư cách rất hiếm, chủ báo đã vơ bèo gạt tép nhân thừa thừa cả những ông câu bết thành cú viết... lập trường. Những anh chưa hiểu nổi ý nghĩa của ba tiếng đặc phái viên mà từ cái tin chó chết cũng ký «của bốn báo đặc phái viên X, Y, Z.» Những anh thông tin viên nhật tin đầu đường xó chợ cũng nhân mình là ký giả! Thì tự nhiên làng báo phải bự. Từ sự bự nó biến thành sự làm «săng ta» bắt địa hít tồ phe — khối anh đã vào thì về những khoản này — Và nhận tí tiền còm để chửi thuê bậy bạ là cái chắc. Bọn ký giả lãnh tiền còm viết bài chửi bậy không phải chỉ riêng ở Giao Chỉ mới có. Song, chúng ta đang sống ở Giao Chỉ thì chỉ nên biết chuyện ở Giao Chỉ. Cái bọn này, không cần nhà văn Tôn Thất Thiện nói, anh em trong làng đã ghê tởm chúng nó rồi. Chúng nó chửi bậy vì chúng nó đói chữ nghĩa.

Rất nhiều kẻ chửi bậy giàu chữ nghĩa, tác phẩm văn chương ngót hai chục cuốn lận. Những kẻ này không được ai thuê chửi. Họ chửi vì đồng bào họ muốn chửi. Và tí tiền còm không thể áp dụng trường hợp này. Tí dụ bọn tuần báo Con Ong. Hãy thử thí nghiệm bỏ ra «bạc không còm» — giang hồ gọi là địa mậ — xem có thể sai khiến được chúng nó chửi bậy không, hay là chúng vẫn âm địa và chửi chính kẻ cho chúng địa mậ. Những kẻ ký giả nhận tí tiền còm chửi bậy, thực ra, vẫn đáng suy tôn trong xã hội này. Chỉ có những thằng than nũng, thổi nạt, sợ sự thật, không dám sử dụng «văn hành công khí» với địch thù, phải xi tiền còm sai lủ ký giả chửi bậy địch thù bằng tiền ăn cắp của mình mới là những thằng đáng khinh bỉ, ghê tởm.

Bởi vậy, câu tuyên bố của nhà văn Tôn Thất Thiện chỉ có giá trị tương đối. Tuy nhiên nó cũng giúp cho báo chí đứng vững bờ, vì trong các anh còn đồng kẻ đáng khinh bỉ lắm. Câu tuyên bố của nhà văn Tôn Thất Thiện, ngoài ra, còn hé mở một chân trời thường ngoạn mới. Là khi những người đạo đức, liêm khiết đối lập với bọn giả đạo đức, ăn bản mà bị chửi bậy, tất nhiên, họ đã bị địch thù bỏ ra tí tiền còm để sai khiến đám ký giả bự. Đúng là hoa thơm cỏ lạ.

HẾT

KỶ SAU: Làm tiếp c c đề luận rút từ những câu tuyên bố của nhà văn Tôn Thất Thiện.

KHI ÔNG DẶN TÁC GIẢNG NỔI GIẬN

Dân biểu Nguyễn đắc Dân, trưởng khối Dân Chủ, một khối thân Phó Tổng thống Nguyễn cao Kỳ ngày xưa, vì bất bình mí lý sự thao túng trắng trợn và đi thóa của hai khối Dân Tiến và Thống Nhất đã tác giảng nổi giận tại hành lang Nhà Hát Nhỏn như sau:

— «Trên bình diện chính trị, tôi tuyên bố chống ông Nguyễn văn Thiệu vì đã dùng được sĩ Nguyễn cao Thăng vào chức vụ phụ tá đặc biệt Liên Lạc Quốc Hội để làm lung đoạn Hạ Viện và gây chia rẽ. Sự việc đó chỉ làm lợi cho Cộng Sản chứ không lợi gì cho Quốc Gia. Tôi chấp nhận mọi nguy hiểm khi tuyên bố như trên với báo chí»

— Chính Luận số 1395 ngày 15-10-1968—

Ông Nguyễn Đắc Dân vốn hiền lành như con rắn — Nguyễn Đắc Le Pou chính là ông — mà ông nổi giận thì sự việc nó phải ác ôn, còn đờ lằm. Nhưng ông «chấp nhận mọi nguy hiểm» khi «chống» — hiểu là đối lập — tổng thống Nguyễn Văn Thiệu, người ta e rằng ông hơi khỏi hài! Ông có quyền bất khả xâm phạm, ông lại đối lập tổng thống vì muốn làm lợi cho Quốc Gia chứ ông có «nhận tiền còm» để «chửi bậy» đâu mà sợ. Theo ông dân biểu Dương Văn Ba, miệng dân biểu khác, miệng người thường, sự tố cáo cũng khác luôn. Khò nôi, ông Dân «chống» tổng thống bằng mồm mà còn e ngại có nguy hiểm thì bọn Con Ong đâm ra thối chí. Thối chí ở cái điếm Con Ong đối lập ra rít, đối lập bằng bút mà cóc có được hưởng cái quyền bất khả xâm phạm. Dù sao, ông Le Pou cũng đáng khen ngợi. Vì ông dám nói những gì ông đã nghĩ. Ông không nguy hiểm đâu, đâu nguy hiểm thì là nguy hiểm của kẻ anh hùng. Đừng lo con bò trắng răng làm chi cho mệt.

ÔNG TRẦN VĂN LẮM THẬT LẮM THAM VỌNG

Ông Trần Văn Lắm và một vài mạng trong liên danh Bạch Tượng đã nằm yên dưới đồng rác của thời cuộc và sẽ nằm im mang thân phận của rác rưởi, chờ ngày người ta hốt đi, đổ vào cái hố của quên lãng và lấp kín cho khỏi bay mùi thối nếu như không có đệ nhị cộng hòa. Tại sao người ta ví những thứ bạng bạng dưới triều đại Ngô Đình Diệm như rác rưởi, những ông

Trần Văn Lắm, Trần Trung Dung... chắc hiểu rõ. Như vậy khỏi cần giải thích. Từ dưới đồng rác, ông Trần Văn Lắm và đồng chí của ông chui lên, được báo Sống sơn xì mạ kền (dĩ nhiên có điều kiện) và, nhờ sự khoan dung của dư luận, rác rưởi hay là đồ phế thải của chính trường lại vùng dậy nhẩy lên bàn đọc chính trường vùng tay hồ hét như những kếp cái lương hang bết. Người ta nghĩ rằng nhóm Bạch Tượng (trừ ông bạn luật sư Chức) muốn tái xuất giang hồ để rửa nhục cho «Cần Lao» để chứng tỏ «Cần Lao» không phải chỉ rặt một bầy khốn nạn, lưu manh. Dư luận sẽ rất hả hê nếu ông Trần Văn Lắm nhân danh «người chế d» cũ, làm đẹp cho quê hương. Làm đẹp cho quê hương không thể do một đám người độc quyền đầu thầu. Mà cần phải có bàn tay xây dựng của những người nhiều thiện chí.

Ông Trần Văn Lắm có thiện chí không? Ông ta đã gây sôi nổi tại Thượng viện vì một chuyện lem nhem là phủ lĩnh đi Tây du hí nói phét là châu rìa hội nghị Ba Lê. Nhiều vị nghị sĩ đã chửi rủa ông Lắm vụ này. Ông im lặng. Gọi ông về, ông không về. Khi ông về ông họp báo, trắng trắng tráo tráo như kếp cái lương, (ông Lắm có máu cái lương) nói rằng ông chỉ trả lời cử tri. Tuần báo Con Ong nhân danh cử tri hỏi ông thì ông đánh bài phe lờ! Báo chí nhục mạ ông, có kẻ bảo ông là Việt gian, bán nước vân vân... Không, ông Lắm không bao giờ là Việt gian cả. Ông đang tập làm Lê Bất Vi, đem tiền kiếm trái ngày xưa để thao túng chính trường ngày nay. Ông đã «bao» Bạch Tượng, cử ông Trần Cảnh Thành chấp chính và đang âm mưu bắt giết Thủ tướng cho ông hay ông Trần Trung Dung. Ông đã làm «ma nớp», chĩa chiêu bài Thiên chúa giáo để bắt phiếu và chồm chộp ngồi ghế chủ tịch ủy ban nội vụ Thượng viện! Ông Trần Văn Lắm, người bị Thượng viện đàm tiếu, người bị dư luận chế bở mà vẫn phom phom đắc cử. Đó là một chuyện lạ. Hãy coi chừng sâu bọ khi chúng nó làm người tới lần thứ hai Con Ong sẽ vì quyền lợi của đất nước, ngăn chặn mọi hành vi lung đoạn tổ quốc của lũ Lê Bất Vi tàn thời.

KHI THẦY BÓI LÀ M GIÁM ĐỐC CHÍNH TRỊ NHẬT BÁO

Ông thầy bói Huỳnh Liên, sau khi đoán sai bố nó vận mạng của Chu Tử về Hòa Bình của cha Du, đâm ra đái khứa. Thầy bói mà bói láo, ai còn dám nhờ gieo quẻ nữa. Hứa cho nên, thầy bói Huỳnh Liên đã bỏ nghề (hình như thế) để đi làm giám đốc chính trị cho một nhật báo nhỏ.

Khi thầy bói đi làm giám đốc chính trị nhật báo, Nà Cầu càng thấy nhà văn Tôn Thất Thiện sâu sắc ở câu tuyên bố « Công việc đọc nhật báo là một công việc bần thiêu». Ôi, báo chí Giao Chỉ thời buổi này, sao mà lắm giám đốc chính trị thế. Ma cạo cũng là giám đốc chính trị nhật báo đấy. Chỉ cần có tiền.

CON ONG SẼ CÓ MẶT Ở NHÀ TRANG

Nếu vé máy bay mua dễ và nếu không có gì trở ngại về bài vở cho số tới, tuần báo Con Ong sẽ cử đặc phái viên Nà Cầu ra Nha Trang để làm một số báo đặc biệt về tham những, thổi nạt của công ty ma đầu Nha Trang. Xin lưu ý bạn đọc: Tuần báo Con Ong chỉ in có 5 (năm cái thẻ) cấp cho năm người. Thẻ lại in cả tên năm người. Vậy nếu có đứa nào xưng là người của báo Con Ong, bạn đọc bắt nó chìa thẻ ra. Thẻ không có chữ ký nhiều mũi tên của chủ bút (theo luật lệ báo chí Mỹ, chủ bút ký tên cấp thẻ) và không có tên thẳng cầm thẻ trong số 5 thẻ ng đã in ở thẻ là thẻ... bịp.

Chia buồn

Đại đón hay tin cụ:

Giu-Se PHẠM-HƯƠNG

Vừa từ trần. Chúng tôi thành thật chia buồn cùng các bạn Phạm Hậu, Phạm Huân, tang quyến và cầu chúc hương hồn Giu-se sớm về nước thiên đàng.

CON ONG

Chủ nhiệm kiêm chủ bút NGUYỄN-VĂN-MINH
Thư từ, bài vở và ngân phiếu đề tên NGUYỄN VĂN MINH
In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sq